

nelse med Pensioneret, men derimod udnævnes som hidtil af Udenrigsministeren, idet Lovgivningsmagten da vil staa mere frit over for disse Embedsmænd end, naar de faa kongelig Udnævnelse. Det er dette Vaard paa Lovgivningsmagten, som vi fremdeles ere imod, og derfor vil jeg gerne anbefale, at denne lille Ændring kunde komme ind i Loven, idet jeg da vil anse den for at være bedre, end den nu foreligger. Det er, som allerede udtalt, efter min Mening, en betydelig Udgift, som denne Lov vil forvolde, men af Hensyn til, at den vil være til Fordel for Skibsfarten, mener jeg, at den indeholder et Fortrin for det, vi nu have. Kunne vi faa denne Ændring vedtaget her, mener jeg, at Loven indeholder adskillige Fordele; men disse fastlønnede Embedsmænd med Pensioneret er jeg fremdeles imod, og derfor vil jeg gerne anbefale ærede Medlemmer at stemme for vor lille Ændring.

Bajer: Jeg har lagt Mærke til, at den Side her i Salen, hvorfra dette Lovforslag nærmest møder nogen Modstand, det er de ærede Medlemmer, som jeg maatte betegne som Arvetagere efter den fremragende afdøde Folketingsmand Berg. Jeg håaber, jeg tør betegne dem saaledes. Han har selv aabnet mine Øjne for denne Sags Bigtighed ved en Udtalelse for 5 Aar siden, den 26de Marts 1888. Da udtalte han — jeg har affrevet det efter Folketingsforhandlingerne Sp. 5152 — „Jeg er tilbøjelig til at haabe, at Lovgivningsmagten og ogsaa Ministeriet vil komme til Erkendelse af, at det er ønskeligere, selv med noget Offer for Statskassen, at vi paa de mere fremstødte Pladser faa statslønnede Konsuler“. Denne Ytring har jeg fremdraget, fordi det maatte dog kunde være af Interesse for dem, paa hvem den afdøde Folketingsmands Anskuelser have Indflydelse.

Jeg skal saa kun sige nogle Ord om det Ændringsforslag, som er stillet af to ærede Medlemmer af Udvalget. Det drejer sig jo om, hvorvidt Udnævnelsen skal ske af Kongen eller af Udenrigsministeren. Nu kunde man maasse undre sig over, at en gammel Republikaner, som jeg, vil stemme for, at kongelig Udnævnelse skal finde Sted; men det er jo aldeles ikke derom, det drejer sig, men om, hvorvidt Statens Overhoved eller en højere Embedsmand i Staten skal udnævne Konsulerne. I den Henseende forekommer det mig ikke rigtigt, at vore udsendte Konsuler skulle staa anderledes eller ringere end andre Landes. Jeg har i den korte Tid, der er hengaaet, siden dette Ændringsforslag blev stillet, søgt at faa Oplysninger om, hvor-

ledes man har det andre Steder, og skal nævne, at i den franske Republik er det Præsidenten, der paa Forslag af Udenrigsministeren udnævner ikke alene Generalkonsuler og Konsuler men ogsaa Suppleantkonsuler, Vicekonsuler, ja endogsaa Tolke. I Nordamerika er det ligeledes Præsidenten, der udnævner baade Generalkonsuler og Konsuler med Senatets Samtykke; Senetet svarer, som bekendt, til Landstinget hos os, men har i Amerika en særlig Indflydelse paa alt, hvad der vedrører de udenrigske Anliggender. Jeg kan ikke tro, at det er Forslagsstillernes Mening, at det for Fremtiden skal gaa med de udsendte Konsuler, som det hidtil er gaaet med de amerikanske Embedsmænd: at de skulle være ved hvert Regeringskifte saaledes at alle Poster skulle ombesættes, naar der kom en ny Udenrigsminister; det vilde ikke være heldigt. Jeg har kun en Stat at nævne endnu. Det er Italien. Ifølge den Lov, der gælder om Konsulatvæsenets Organisation, Loven af 28de Januar 1866, deles Konsulerne i 2 Klasser: Den ene er Consules missi eller „udsendte Konsuler“, og den anden er de øvrige Konsuler. Den første Klasse har igen Generalkonsuler i 2 Klasser, Konsuler i 2 Klasser og Vicekonsuler i 3 Klasser; de udnævnes alle af Kongen og lønnes af Stater; de skulle være italienske Borgere og maa ikke drive nogen Handel. Den anden Klasse svarer til vore Valgkonsuler eller Consules electi, og ogsaa med dem er det Tilfældet, at de for Generalkonsulers og Konsulers Vedkommende udnævnes af Kongen. Endelig skal jeg kun nævne, at i Norge, hvor der jo er Forhandlinger om en Omorganisation af Konsulatvæsenet, og hvor man, som bekendt, har en meget demokratisk Regering, er det af den foreslaaet, at, medens Antallet og Afsted i alle Generalkonsuls- og Konsulsposter samt lønede Vicekonsulsposter, afgøres af Kongen, saa antættes og afskediges ulønnede Vicekonsuler og af Konsulskassen lønede Sekretærer af vedkommende Regeringsdepartement.

I øvrigt vil jeg sige med Hensyn til Pensionsspørgsmaalet, at det er et meget kort Spørgsmaal om det Forslag, som er stillet af Mindretallet, virkelig er fordelagtigere for Statskassen end det, der staaar i

Rettelser.
Sp. 5301, L. 27 f. n.: „164“, las: „184“.